

Arrest

nr. 109 843 van 16 september 2013
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HERMIE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heet u M. E. (...) en bent u op 10/08/1339 (Perzische kalender, komt overeen met 01/11/1960, in de westerse tijdrekening) geboren in Qazwin. U bent een Fars en bent afkomstig uit Teheran. U bezit de Iraanse nationaliteit. In 1370 (1991) vertrok u naar Japan, waar u ging werken. U verbleef aanvankelijk ongeveer 6 maanden in de stad Shimatsodo. Daarna verhuisde u naar Tokyo waar u bleef wonen tot aan uw terugkeer naar Iran in 1378 (1999). In Japan kampte u voortdurend met heimwee. Als praktiserende moslim vroeg u aan zowel Japanners als Iraniërs waar u een moskee kon vinden. U kreeg er steeds te horen dat er geen moskeeën in de buurt waren. Tijdens uw verblijf in de wijk Nogata in Tokyo, kwam er een vrouw aan de deur. Ze stelde zich voor als prediker en maakte met u een praatje. U vertelde haar over uw heimwee en het feit dat u rust zocht. Ze gaf u een kaartje waarmee ze u uitnodigde haar kerk te bezoeken. Een drietal dagen later kwam ze u terug opzoeken en nam u

mee naar haar kerk. U kreeg er een blad waarop u uw identiteitsgegevens en uw religie moest invullen. Men vroeg u of u hulp nodig had of werk zocht, hetgeen u ontkende. U vertelde er dat u rust zocht en toonde het kaartje dat u had gekregen. Vervolgens werd u door twee mannen naar een fontein meegenomen en werd u gedoopt. Sinds dit bezoek ging u nog enkele keren naar die kerk, kocht u wat boeken en schreef u gedichten. U voelde u rustig en meende dat u de Heilige Geest begon te voelen. Anderhalf jaar voor uw terugkeer naar Iran maakte u ook kennis met de Getuigen van Jehova, die aan uw deur kwamen. U ging twee maal naar hun salon om te luisteren naar gebeden en preken. Na uw terugkeer naar Iran voelde u zich een christen, maar durfde er geen kerken te bezoeken. U opende een winkel in auto-onderdelen. In 1388 (2009) stond u met een vriend, M. (...), op het Vali Asr plein, een cola te drinken. Jullie zagen dat het druk werd en dat mensen aan het roepen waren. Jullie begrepen dat er een manifestatie van de Groene Beweging aan de gang was. Uit schrik begonnen jullie weg te lopen. U werd echter opgepakt en naar een onbekende plaats meegenomen. U werd tijdens uw opsluiting gedurende vijf dagen ondervraagd over uw betrokkenheid bij de demonstratie. U diende enkele keren uw versie van de feiten weergeven. U werd tijdens uw ondervraging geslagen. Daarna werd u naar een andere onbekende plaats overgebracht waar u correct werd behandeld. U diende er een document te ondertekenen waarin u beloofde u niet meer naar drukke plaatsen te begeven. U werd vrijgelaten. Twee jaar geleden leerde u uw collega-winkelier, A. D. (...), beter kennen. Jullie gingen regelmatig samen vissen en bespraken uw leven in Japan. U vertelde hem over uw bezoeken aan de christelijke gemeenschappen en aan de kerk. Een maand later bekende A. (...) u dat hij een bekeerd christen was. Hij stelde u voor kennis te maken met zijn leraar, R. M. (...). U zag elkaar enkele keren in een park, waar u over uw leven moest vertellen. U ging samen met A. (...) naar verschillende huiskerken. U vernam er dat enkele van de huiskerken behoorden tot de Jamaat Rabbani (Pinkstergemeenschap). U luisterde er naar gebeden, liederen en preken. U begon u ook in de Bijbel te verdiepen. U las voornamelijk de vier evangeliën omdat u het leven van Jezus het belangrijkste vond. Na zes maanden stelde u A. (...), Ab. R. (...) voor, eveneens een collega-winkelier, die u beter had leren kennen en aan wie u over Jezus en de Bijbel vertelde. Daarna introduceerde u nog twee andere collega-winkeliers, S. M. (...) en H. A. (...), die u eerder over Jezus had aangesproken. Op 01/06/1391 (22/08/2012) was u onderweg naar uw winkel. Voor u aankwam zag u een werknemer van Ab. R. (...) naar u toekomen. Hij vertelde u dat Ab. (...) was gearresteerd. In shock draaide u zich om en nam een motor-taxi naar huis. Onderweg belde u naar A. (...) en vertelde hem wat u had vernomen. Omdat u in de veronderstelling was dat de arrestatie van A. (...) met jullie geloof te maken had, verzamelde u, op aanraden van A. (...), alle materiaal dat betrekking had op het christendom. U nam alles mee naar buiten om het van de hand te doen. Enkel een Bijbel en een cursus over Jezus liet u per ongeluk achter. Onderweg bedacht u dat u beter naar het huis van uw vriend, M. H. (...), kon gaan. De volgende dag, op 02/06/1391 (23/08/2013), vertelde uw broer, H. (...), dat hij door agenten van de Ettelaat (Ministerie van Informatie), naar een plaats bij Gisha, was meegenomen. Er werden hem vragen over uw verblijfplaats gesteld. Ook zag uw broer een lijst met de, tijdens een huiszoeking in uw woning, in beslag genomen bijbel en wat drukwerk. Uw broer diende een beloftebrief te ondertekenen waarin stond dat hij u zou aangeven wanneer hij u terug zou zien. Enkele uren na zijn ondervraging werd hij vrijgelaten. Na een week bij M. (...) te hebben verbleven besloot u Iran te verlaten. U vreesde omwille van uw bekering te worden opgepakt. Bovendien vreesde u dat men uw straf zou verzwaren aangezien u in 1388 (2009) al eens was aangehouden. Met smokkelaars reisde u vanuit Teheran naar Salmas. In een dorp bij Salmas werd u door smokkelaars te voet over de grens met Turkije gebracht. Nadat u een nacht in een dorp aan Turkse zijde had doorgebracht werd u naar Van meegenomen. In Van kreeg u een vals Iraans paspoort waarmee u naar Istanbul werd gereden. Na twee dagen in Istanbul reed u in drie verschillende vrachtwagens richting Groot-Brittannië. U werd echter op 24 september 2012 in Zeebrugge door de politie aangehouden. Omdat u over geen enkel identiteitsdocument beschikte besloot u te vertellen dat u M. E. (...) heette en dat u was geboren in Teheran op 8 oktober 1960. U stelde er Iran te hebben verlaten omwille van uw bekering. Nadat u werd vrijgelaten ondernam u tevergeefs nog enkele pogingen om naar Groot-Brittannië te reizen. Ten slotte diende u in België op 15 oktober 2012 een asielaanvraag in. In België vernam u van uw broer dat een week na diens ondervraging hij was gecontacteerd door de Ettelaat. Weerom werden hem vragen over uw verblijfplaats gesteld. Ook vernam u van uw broer dat uw winkel was verzegeld. Hij raadde u aan niet meer naar Iran terug te keren. In België maakte u kennis met enkele Getuigen van Jehova die naar het opvangcentrum kwamen. U voelt zich tot hen aangetrokken. Ook bent u enkele keren naar de Iraanse kerk in Brussel en in Antwerpen geweest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart), uw rijbewijs, uw militaire kaart, een kopie van twee oude Iraanse paspoorten, de eigendomsakte van uw winkel, twee foto's van een winkel die verzegeld is, een kopie van de uitbaatvergunning van uw winkel, een print met adressen van Getuigen van Jehova in Japan, een kaartje van de Iraanse kerk in Antwerpen, een brief

van de Iraanse kerk in Brussel (dd.03/01/2013) en een brief van één van de leden van de Getuigen van Jehova (dd.23/02/2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u, hoewel u in België reeds in september 2012 aankwam, u pas op 15 oktober 2012, na enkele mislukte pogingen om naar Groot-Brittannië te reizen, in België asiel aanvraagde. Als verklaring hiervoor zei u dat u naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan en daarom aanvankelijk in België geen asiel vroeg. Pas toen bleek dat u niet in het Verenigd Koninkrijk zou geraken, besloot u alsnog in België asiel te vragen (gehoor CGVS, pp.2-4). Uw laattijdige asielaanvraag kan echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen vervolger(s) beschermd te zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat u tegenover de politie verklaarde M. E. (...) te heten en op 08/10/1960 in Teheran te zijn geboren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken herhaalde u deze gegevens (zie verhoorblad Federale Politie SPN Zeebrugge, dd.24/09/2012 en verklaringen DVZ, p.4, vraag 4 en vraag 5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u M. E. (...) heette, geboren in Qazwin op 10/08/1339 (01/11/1960). U staaftde uw identiteit aan de hand van verschillende documenten die u uit Iran liet overkomen, zoals uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart), uw rijbewijs, een kopie van uw militaire kaart en een kopie van twee oude Iraanse paspoorten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige gegevens stelde u enkel dat u aan de politie andere identiteitsgegevens doorgaf omdat u bang was, stress had en u zich vergiste in geboortedatum ten gevolge van de arrestatie. Aangezien u geen identiteitsdocumenten bij had besloot u dezelfde (foutieve) gegevens te herhalen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoor CGVS I, p.2). Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij van bij het begin de waarheid vertelt en de onderzoeker(s) ten volle bijstaat bij het vaststellen van zijn identiteit.

Vervolgens kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw doopsel en/of bekering in het gedrang brengen. Zo kon u niet antwoorden op de meest eenvoudige vragen omtrent uw doopsel in Japan, noch beschikt u over een doopcertificaat. Gevraagd wanneer u precies werd gedoopt en in welke kerk het doopsel plaatsvond, bleef u het antwoord schuldig. Ook wist u niet te vertellen tot welke strekking binnen het christendom de kerk, waar u beweert gedoopt te zijn, behoorde (gehoor CGVS I, p.6,17). De namen van de betreffende vrouw en van de pastoor die het doopritueel uitvoerde kende u evenmin (gehoor CGVS I, p.5). Daarenboven dient eveneens te worden opgemerkt dat, hoewel u beweerde zich reeds meer dan tien jaar geleden - sinds uw verblijf in Japan- , in het christendom te hebben verdiept, uw kennis over deze religie uitermate beperkt is. Zo somde u enkele christelijke feesten op, zoals de geboorte van Jezus, Pasen en Pinksteren, zeggende dat u deze in Japan en in Iran heeft gevierd (gehoor CGVS II, p.12). Op de vraag of het feest van de geboorte van Jezus een naam heeft repliceerde dat dit het "geboortefeest" was. Een andere naam voor deze feestdag kende u niet (gehoor CGVS II p. 12). Gevraagd wat Pasen inhoudt, kon u enkel vertellen dat het paasfeest in het Oude Testament wordt vermeld (gehoor CGVS II, p.13). Gevraagd of Pasen voor de christenen nog een andere betekenis zou hebben, behalve wat ten tijde van Mozes was gebeurd, bleef u wederom een antwoord schuldig en stelde enkel dat u er nog niet veel over gestudeerd had. U kon ook niet vertellen wanneer Pasen bij benadering wordt gevierd (gehoor CGVS II, p.14). Over Pinksteren vertelde u enkel dat het vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus wordt gevierd en het feest van de Nieuwelingen wordt genoemd (gehoor CGVS II, p.14). Nadat u werd gevraagd wat concreter te zijn stelde u niets meer te weten en te zijn verward met de gestelde vragen (gehoor CGVS II, p.15). Evenmin wist u te vertellen, niettegenstaande u verklaarde dat u zich aangetrokken voelt tot de getuigen van Jehova of zij de geboorte van Jezus, Pinksteren of Pasen vieren (gehoor CGVS II, p.15). Voorts kon u de betekenis van het kruis in het christendom niet uitleggen (gehoor CGVS II, p.14). Uw gehele houding tegenover de christelijke rituelen blijkt overigens heel passief. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u de verschillende christelijke gemeenschappen die u bezoekt, nooit vragen stelt over hun strekking of over vieringen eigen aan hun gemeenschap (gehoor CGVS II, p.8,15). Behalve het gebed, "Onze Vader", kent u geen enkel gebed bij titel. U stelt enkel "amen" te zeggen wanneer de gebeden afsluiten (gehoor CGVS II, p.15,16).

Gezien er aan uw bekering geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw bekering enig geloof worden gehecht (gehoor CGVS I, p.10 en CGVS II, p.8). Dit wordt bijkomend bevestigd door een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen. U stelde dat uw vriend, Ab. (...), die u in het christendom had geïntroduceerd, werd gearresteerd. U

vernam dit feit van zijn werknemer. U meende dat zijn arrestatie te maken had met zijn bekering. Gevraagd wat het motief en de omstandigheden van A. (...)s arrestatie waren, stelde u dit nooit te hebben geweten omdat u niets had gevraagd aan de persoon die u de boodschap overbracht (gehoor CGVS II, p.8,16). Uw reactie op dit nieuws is overigens zeer merkwaardig te noemen. U stelde dat, bij het horen van de boodschap over uw vriend, u zich omkeerde en zonder meer wegging (gehoor CGVS II, p.9). Gevraagd waarom u dacht dat de arrestatie van A. (...) te maken had met zijn geloof, verklaarde u enkel dit te hebben verondersteld aangezien zijn werknemer dit incident aan u kwam melden. Op de opmerking dat de werknemer u toch als A. (...)s vriend kende, stelde u enkel dat het niet logisch was dat hij u dit meldde als u er niet bij betrokken zou zijn geweest. Gevraagd om deze stelling nader te verklaren, wilde u er niet meer op ingaan en stelde ten slotte dat u op het betreffende moment stress te hebben gekend (gehoor CGVS II, p.16).

Dat er aan uw verklaringen weinig geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen van de door u beweerde problemen. Na uw gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u weliswaar twee foto's neer waarop een winkel te zien is met een zegelslot. Uit de door u neergelegde foto's blijkt echter geenszins dat uw winkel door de autoriteiten werd verzegeld omwille van de door u uiteengezette feiten. In dit verband kon u overigens ook niet zeggen wanneer uw winkel werd verzegeld noch kon u een antwoord geven op de vraag of de autoriteiten intussen een officiële reden voor de verzegeling opgaven (gehoor CGVS II, p.2,3). Voorts wist u evenmin of er reeds een officiële aanklacht tegen u was ingesteld en/of er reeds een rechtszaak tegen u was ingesteld. Ook over het lot van uw vrienden/collega's die u geïntroduceerd had in het christendom tast u volledig in het duister (gehoor CGVS II p. 5). U stelde enkel dat u niets durfde te vragen omdat u hoorde dat de Iraanse autoriteiten telefoons kunnen afluisteren. Nochtans verklaarde u dat uw broer u in België telefonisch over de verzegeling vertelde en eraan toevoegde dat u niet naar Iran mocht terugkomen. Geconfronteerd met deze gewaagde uitspraken van uw broer en de vraag waarom u niet alsnog naar meer informatie vroeg over uw zaak, gaf u geen enkel antwoord (gehoor CGVS II, p.3). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de conventie van Genève of een vrees op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijke informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van voorgaande bevindingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Wat betreft het feit dat u in België verschillende christelijke groepen bezoekt, zoals de Iraanse kerk in Brussel en in Antwerpen en de Getuigen van Jehova doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt getuigen deze bezoeken en contacten bijgevolg louter van een interesse in deze religie. Bovendien verklaarde u zelf dat u eigenlijk nog niet weet welke richting u (met uw geloof) uit wil, dat u nog aan het onderzoeken bent welke beslissing u gaat nemen (gehoor CGVS I, p.16,17 en CGVS II, p.10,11). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat u bovendien verklaarde dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw contacten met de christelijke gemeenschap in België (CGVS II p. 12).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat de door u aangehaalde arrestatie in 2008, naar aanleiding van een manifestatie van de Groene Beweging waarin u toevallig verzeild geraakte, een incidentele gebeurtenis betreft. Hoewel u aanvankelijk zou zijn geslagen tijdens uw verhoor, zou u na te zijn overgebracht naar een andere detentieplaats, alsnog correct zijn behandeld. Uw zaak werd verder afgesloten nadat u een beloftebrief ondertekende. U werd daarop vrijgelaten en vernam niets meer over deze zaak. U verklaarde uitdrukkelijk dat de zaak uiteindelijk niet veel betekende en dat u nog vier jaar in Iran

bleef alvorens het land te hebben verlaten (gehoor CGVS I, p.13,14). Gelet op het feit dat u uw problemen in Iran, met betrekking tot uw bekering, niet aannemelijk heeft gemaakt, kan dit incident dan ook geenszins als een bezwarend element worden gezien inzake uw verhouding met de Iraanse autoriteiten.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De brieven van de Iraanse Kerk van Brussel en Antwerpen en een brief van een lid van de getuigen van Jehova kunnen bovenstaande bevindingen omtrent uw gebrekkige kennis, uw ongeloofwaardige doop en het feit dat moslims interesse mogen tonen in het Christendom evenmin wijzigen. De kopie van een toelating tot het uitbaten van een winkel en de eigendomsakte van uw winkel bevestigt dat u een winkel bezat/bezit in Iran. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift "zes middelen" uiteen die gezien het telkenmale een inhoudelijke bespreking betreft van aparte onderdelen van de bestreden beslissing neerkomen op een enig middel, meer in het bijzonder de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat "de aangehaalde punten" veeleer details betreffen en geenszins afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij herhaalt haar asielproblematiek, stelt dat zij vervolging vreest omwille van haar geloof, meent dat het duidelijk is dat de vervolging "een zware ernst" kent en benadrukt dat "de vervolgingen" bovendien reeds een vorm hebben aangenomen van daden van geweld en dat er geen reden is om te beweren dat deze gewelddaden zich niet meer kunnen herhalen in Iran omwille van dezelfde reden.

2.2.2.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielproblematiek en het louter aanhalen van een vrees op zich niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat de laattijdige asielaanvraag van verzoekende partij niet in overeenstemming te brengen is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade, licht verzoekende partij toe dat het niet haar bedoeling was om specifiek naar Groot-Brittannië te reizen, dit was enkel toevallig omdat haar smokkelaar haar uiteindelijk naar daar wou vervoeren en heel de tijd over Groot-Brittannië als het beloofde land sprak. Verzoekende partij legt uit dat zij gewoon een beter en vooral veiliger leven wenste en dat zij zich tijdens haar stop in Istanbul Groot-Brittannië als het land van "honing en melk" op de mouw had laten spelden door de smokkelaars. Uit naïviteit en onwetendheid vreesde zij dat daarvan niets in huis zou komen indien zij in België zou worden opgepakt en daarom heeft zij zich tot op het moment van arrestatie in Zeebrugge zo "low profile" mogelijk gehouden. Het feit dat zij dacht in Groot-Brittannië een beter leven op te kunnen bouwen dan in België, waar zij dacht "zeker terug gestuurd te worden", doet niets af aan de "grondige vrees voor vervolging" in haar land van herkomst, zo meent verzoekende partij. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij louter toevallig in Zeebrugge door de politie uit haar transportmiddel werd

gehaald, dat men haar heeft ondervraagd, vastgehouden en op haar rechten heeft gewezen en dat zij daarop heeft besloten om in België asiel aan te vragen.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat het enkel “toevallig” was dat zij naar Groot-Brittannië wou gaan omdat zij dacht dat dit het beloofde land was en dat zij daar een beter leven zou kunnen uitbouwen dan in België, waar zij vreesde te worden teruggestuurd, dat zij zich uit angst dat dit plan niet zou lukken tot aan haar arrestatie zo “low profile” mogelijk heeft gehouden in België maar dat zij, toen zij in Zeebrugge toevallig werd ontdekt en men haar op haar rechten heeft gewezen, heeft besloten om in België asiel aan te vragen, kant noch wal raakt en niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor de vaststelling dat haar laattijdige asielaanvraag een houding uitmaakt die niet te rijmen valt met haar beweerde vrees voor vervolging. Verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij op 24 september 2012 in Zeebrugge door de politie werd aangehouden, dat zij daarna, nadat zij werd vrijgelaten, tevergeefs nog enkele pogingen ondernam om naar Groot-Brittannië te reizen en dat zij, toen bleek dat dit niet lukte, tenslotte op 15 oktober 2012 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij, nadat zij uit haar transportmiddel werd gehaald, men haar heeft ondervraagd, vastgehouden en op haar rechten heeft gewezen, heeft besloten om in België asiel aan te vragen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij na deze arrestatie echter nog bijna een maand heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Bovendien geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift weer dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds een foutieve geboortedatum en -plaats opgaf omdat zij bang was voor vervolging en dat zij pas met de juiste gegevens op de proppen durfde te komen op het Commissariaat-generaal, toen haar duidelijk werd gemaakt wat haar rechten waren (zie punt 2.2.4.1.). Verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift derhalve duidelijk aangegeven dat zij de Belgische asielinstanties pas in vertrouwen heeft genomen vanaf het moment dat zij zich op het Commissariaat-generaal heeft begeven. Haar uitleg dat zij na haar arrestatie heeft besloten om toch in België asiel aan te vragen (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) omdat men haar op haar rechten had gewezen, valt hier dan ook niet mee te rijmen. Dergelijke uitleg strookt evenmin met haar initiële uitleg, namelijk dat zij heeft besloten om in België asiel aan te vragen toen bleek dat het niet mogelijk was om verder te reizen naar Groot-Brittannië. Bovenstaande argumentatie kan derhalve niet overtuigen.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij verschillende identiteitsgegevens heeft opgegeven tegenover de politie/de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, verduidelijkt verzoekende partij dat zij bang was voor vervolging en dat zij dit heeft proberen te vermijden door voor de politie in Zeebrugge en de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde geboortedatum en -plaats op te geven. Vanaf de fase op het Commissariaat-generaal, toen zij voor de eerste maal duidelijk op de hoogte werd gebracht van haar rechten, heeft zij volledige medewerking verleend en de waarheid verteld. Nogmaals benadrukt verzoekende partij dat zij in het begin bevreesd was voor vervolging en dat zij op basis van deze vrees niet de volledige waarheid heeft verteld. Dit doet niets af aan haar behoefte aan internationale bescherming, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat de uitleg dat het een bewuste keuze was van verzoekende partij om initieel een foutieve geboortedatum en -plaats te vermelden uit angst voor vervolging, totdat zij op het Commissariaat-generaal duidelijk op de hoogte werd gebracht van haar rechten, niet strookt met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft gesteld:

“Waarom dan bij DVZ gemeld dat u in Teheran geboren bent? Ze zetten dat verkeerd, ik was blijkb niet in goeden doen bij dat interv

Bij de Federale Politie in Zeebrugge zei u ook dat u in Teheran was geboren? Ik was bang, had stress toen ik gearresteerd was

Uw verklaring bij politie is van 24/09 en bij DVZ is op 18 oktober, waarom daar bij DVZ Teheran herhaald als plaats van geboorte?

Ik dacht zoals ik geen doc heb om tegendeel te bewijzen laat ik het zo zoals ik het gezegd heb.

En waarom zei u dat u op 08/10/1960 was geboren, u blijkt op 01/11/1960 geboren te zijn? Ik vergiste me door die arrestatie van de politie” (administratief dossier, stuk 7, p. 2).

Deze passages uit het gehoorverslag in acht genomen, waaruit blijkt dat het opgeven van een foutieve geboortedatum en -plaats eerder het gevolg waren van stress, vergissingen en het ontbreken van identiteitsdocumenten, kan de uitleg van verzoekende partij dat het initieel opgeven van foutieve/valse identiteitsgegevens een bewuste keuze was die was ingegeven uit angst voor vervolging, allerminst overtuigen.

2.2.5.1. Aangaande de bevinding dat de door verzoekende partij gedane beweringen omtrent haar doopsel en/of bekering geen geloof kan worden gehecht onder meer omdat zij niet kon antwoorden op

de meest eenvoudige vragen omtrent haar doopsel in Japan, betoogt verzoekende partij dat deze fase dateert van twintig jaar geleden. Het is volgens haar meer dan normaal dat zij deze namen en plaatsen vergeet, temeer daar deze in Japan lagen, en het onthouden van Japans getinte (plaats)namen in ieder geval een hells karwei is, en dit zich na twintig jaar nog herinneren quasi onmogelijk is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat verzoekende partij niet wist wanneer zij precies werd gedoopt, in welke kerk het doopsel plaatsvond en tot welke strekking binnen het christendom de kerk, waar zij beweert te zijn gedoopt, behoorde. Net zo min kon verzoekende partij de namen van de vrouw en van de pastoor die het doopritueel uitvoerde geven.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De Raad is niet overtuigd door het argument van verzoekende partij dat haar vage verklaringen en quasi-totale onwetendheid omtrent dit cruciale evenement te wijten zou kunnen zijn aan het feit dat deze gebeurtenis dateert van lang geleden, waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet zonder meer kan stellen dat deze feiten dateren van twintig jaar geleden, aangezien zij tijdens haar gehoor niet eens kon zeggen in welk jaar zij werd gedoopt, waarna de protection officer tot de conclusie kwam dat dit ergens moet zijn geweest tussen 1991 en 1999 (administratief dossier, stuk 7, p. 5). De Raad is van oordeel dat van iemand die is opgegroeid in Iran en die op een bepaald moment in zijn leven de bewuste beslissing neemt om zich tot een ander geloof te bekeren, toch wel kan worden verwacht dat die meer zou kunnen vertellen over deze cruciale gebeurtenis, die een kentermoment uitmaakt in haar leven, ook al dateert die van lang geleden. Hoewel de onwetendheid over bepaalde elementen op zich niet zouden kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partij dermate onwetend is omtrent haar doopsel. Zo kan bijvoorbeeld van verzoekende partij toch wel op zijn minst worden verwacht dat zij zou kunnen zeggen tot welke strekking binnen het christendom de kerk waar zij zou zijn gedoopt, behoort. Bovendien, zo wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald, legt verzoekende partij geen doopcertificaat neer. Tot slot merkt de Raad nog op dat de onwetendheid in hoofde van verzoekende partij omtrent haar doopsel in Japan dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat haar kennis over het christendom uiterst beperkt is (zie punt 2.2.6.2.).

2.2.6.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij, hoewel zij beweerde zich reeds meer dan tien jaar geleden in het christendom te hebben verdiept, een uitermate beperkte kennis over dit geloof blijkt te hebben, wenst verzoekende partij op te merken dat het feit dat zij bepaalde kerkelijke feestdagen "*merkwaardig benoemde*" te wijten is aan de zeer gebrekkige vertaling van de tolk en de ondervrager. Verzoekende partij argumenteert dat de ondervraagster de vraag op een verhakkelde en onsamenhangende manier had gesteld en dat zij ook enkele malen de vertaling van haar vragen door de tolk had onderbroken, en dan in het bijzonder de vraag over de naam van het feest van de geboorte van Jezus. Verzoekende partij haalt aan dat zij natuurlijk weet dat dit Kerstmis is en dat zij enkel heeft gezegd dat men dan de geboorte van Christus viert. Verder betoogt verzoekende partij dat deze fase van het interview zeer chaotisch verliep en dat de vertaling door de tolk, die haar gedachten en woorden slecht weergaf, ondermaats was.

Verzoekende partij stelt verder dat de opmerking in de bestreden beslissing dat zij slechts één enkel gebed kent, dient te worden afgedaan als totale nonsens. Zij beweert dat haar kennis van gebeden wel degelijk "*ver strekt*".

Verzoekende partij concludeert dat de bewering dat zij onvoldoende kennis heeft over het christendom te wijten is aan een zeer gebrekkige vertaling en het feit dat zij werd ondervraagd door iemand die zelf totaal geen kennis heeft van het christelijk geloof of de Bijbel, en die zich daarom moest beperken tot het aframmelen van vragen betreffende "*christelijke weetjes*", waarmee totaal niet kon worden nagegaan of zij wel degelijk een diepgelovig christen is, wat zij dus wel degelijk is.

2.2.6.2. Betreft de problemen tijdens het gehoor die verzoekende partij opwerpt met betrekking tot de vragen over Kerstmis, citeert de Raad ter verduidelijking de relevante passages uit het gehoorverslag:

"...kan u me eens vertellen hoe het geboortefeest van Jezus wordt genoemd? AZ zwijgt

Heeft dat een bepaalde term? Geboortefeest

Geen andere term? neen" (administratief dossier, stuk 3, p. 12).

De Raad stelt vast dat uit dergelijke passages helemaal niet blijkt dat de protection officer desbetreffend "*verhakkelde en onsamenhangende*" vragen zou hebben gesteld. Hieruit kan evenmin worden afgeleid

dat de protection officer de tolk zou hebben onderbroken tijdens diens vertaling van haar verklaringen, waardoor het juiste antwoord niet zou zijn doorgekomen. Uit deze verklaringen blijkt zelfs dat verzoekende partij in eerste instantie helemaal geen antwoord geeft op de aan haar gestelde vraag. Waar verzoekende partij er ook nog op wijst dat de vertaling door de tolk ondermaats was, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De Raad is van oordeel dat de bewoordingen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zeer duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar zijn. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, blijkt uit het gehoorverslag dat zij simpelweg niet wist dat het geboortefeest van Jezus Kerstmis heet. De Raad merkt op dat hetzelfde kan worden besloten met betrekking tot het betoog aangaande de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij slechts één gebed bij titel kent. Uit de zeer duidelijke bewoordingen uit het gehoorverslag (*“En kent u nog andere gebeden van titel? Neen ken geen andere”*, administratief dossier, stuk 3, p. 16) kan eveneens worden afgeleid dat er geen sprake is van vertalingsproblemen/gehoorproblemen.

Waar verzoekende partij verder nog argumenteert dat het vastgestelde gebrek aan kennis in haar hoofde eveneens te wijten is aan het feit dat zij werd ondervraagd door iemand die zelf totaal geen kennis heeft van het christelijk geloof of de Bijbel, en die zich daarom moest beperken tot het aframmelen van vragen betreffende *“christelijke weetjes”*, waarmee totaal niet kon worden nagegaan of zij wel degelijk een diepgelovig christen is, wijst de Raad erop dat het louter afgeven op de werkwijze van verwerende partij en het louter minimaliseren van haar onwetendheden – waarbij de Raad opmerkt dat het *in casu* duidelijk niet gaat over christelijke *“weetjes”* – niet volstaat om het flagrante gebrek aan kennis omtrent het geloof waartoe zij zich zou hebben bekeerd, goed te praten.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de conclusie van verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij over het christendom uiterst beperkt is, eveneens blijkt uit andere vaststellingen, waarvoor verzoekende partij geen specifiek verweer aanvoert in haar verzoekschrift en die derhalve onverminderd overeind blijven: *“Gevraagd wat Pasen inhoudt, kon u enkel vertellen dat het paasfeest in het Oude Testament wordt vermeld (gehoor CGVS II, p.13). Gevraagd of Pasen voor de christenen nog een andere betekenis zou hebben, behalve wat ten tijde van Mozes was gebeurd, bleef u wederom een antwoord schuldig en stelde enkel dat u er nog niet veel over gestudeerd had. U kon ook niet vertellen wanneer Pasen bij benadering wordt gevierd (gehoor CGVS II, p.14). Over Pinksteren vertelde u enkel dat het vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus wordt gevierd en het feest van de Nieuwelingen wordt genoemd (gehoor CGVS II, p.14). Nadat u werd gevraagd wat concreter te zijn stelde u niets meer te weten en te zijn verward met de gestelde vragen (gehoor CGVS II, p.15). Evenmin wist u te vertellen, niettegenstaande u verklaarde dat u zich aangetrokken voelt tot de getuigen van Jehova of zij de geboorte van Jezus, Pinksteren of Pasen vieren (gehoor CGVS II, p.15). Voorts kon u de betekenis van het kruis in het christendom niet uitleggen (gehoor CGVS II, p.14). Uw gehele houding tegenover de christelijke rituelen blijkt overigens heel passief. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u de verschillende christelijke gemeenschappen die u bezoekt, nooit vragen stelt over hun strekking of over vieringen eigen aan hun gemeenschap (gehoor CGVS II, p.8,15). (...) U stelt enkel “amen” te zeggen wanneer de gebeden afsluiten (gehoor CGVS II, p.15,16).”*

2.2.7.1. Aangaande de argumentatie van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat het merkwaardig is dat zij aan de persoon die haar de boodschap bracht dat haar vriend Ab. werd gearresteerd niets heeft gevraagd over het motief en de omstandigheden van diens arrestatie en dat haar reactie op dit nieuws overigens zeer merkwaardig te noemen is, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij erg onzorgvuldig is tewerk gegaan nu in de desbetreffende motivering de namen Ab., de enig persoon die effectief werd gearresteerd, en A. door elkaar worden gebruikt.

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat er geen sprake kan zijn van onzorgvuldigheid, doch louter van een materiële vergissing nu uit het door verzoekende partij voorgehouden feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat enkel Ab. was gearresteerd en bij de verdere bevraging tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal over de motieven en omstandigheden van deze arrestatie telkenmale wordt verwezen naar Ab. (administratief dossier, stuk 3, p. 8 en 9). Het plots overgaan in de motivering door verwerende partij van de naam Ab. naar A. betreft dan ook een materiële vergissing. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.8.1. Nopens de motivering dat het feit dat er aan de verklaringen van verzoekende partij weinig geloof kan worden gehecht tevens blijkt uit het feit dat zij geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen van de door haar beweerde problemen, stelt verzoekende partij dat verwerende partij zou

betwisten dat haar winkel zou zijn verzegeld. Verzoekende partij merkt op dat zij deze foto's speciaal liet maken door haar broer om aan te tonen dat haar winkel verzegeld is. Dit is duidelijk op de foto's te zien. De argumentatie dat de winkel niet verzegeld zou zijn, houdt dus geen steek, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij zou betwisten dat uit de neergelegde foto's blijkt dat haar winkel zou zijn verzegeld, duidelijk berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing: *"Uit de door u neergelegde foto's blijkt echter geenszins dat uw winkel door de autoriteiten werd verzegeld omwille van de door u uiteengezette feiten. In dit verband kon u overigens ook niet zeggen wanneer uw winkel werd verzegeld noch kon u een antwoord geven op de vraag of de autoriteiten intussen een officiële reden voor de verzegeling opgaven (gehoor CGVS II, p.2,3)."* Verzoekende partij doet, door louter te benadrukken dat uit de foto's wel degelijk blijkt dat haar winkel werd verzegeld, geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekende partij legt verder ook geen overtuigende bewijsstukken neer die haar beweringen kunnen staven.

2.2.9.1. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat verzoekende partij niet wist of er reeds een officiële aanklacht tegen haar was ingesteld en/of er reeds een rechtszaak tegen haar was opgestart. Ook kon verzoekende partij niets melden over het lot van haar vrienden/collega's die zij had geïntroduceerd in het christendom. Verzoekende partij wenst dienaangaande te poneren dat zij erg bang is voor af luisterpraktijken. Zij stelt dat zij haar broer wel enkele malen heeft gehoord, maar dat alles wat hij aan haar heeft verteld gebeurde op diens initiatief. Verzoekende partij legt uit dat zij zelf niets durft te vragen omdat zij zeker weet dat zij zouden kunnen worden afgeluisterd en dat, indien er bezwarende dingen worden gezegd, haar broer hier zwaar onder zou kunnen lijden. Daarom hield zij de gesprekken zo kort mogelijk of brak zij die zelfs af. Alle informatie die zij heeft, werd op initiatief van haar broer aan haar bezorgd, benadrukt verzoekende partij. Verzoekende partij vindt dat een dergelijke houding, in tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert, juist wel in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Een gebrek aan *"navraag en contact zoeken met het thuisfront"* geeft volgens haar juist wel blijk van een gegronde vrees.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat zij niets durfde te vragen (aan haar broer) omdat zij hoorde dat Iraanse autoriteiten telefoons kunnen af luisteren. Verwerende partij stelde in dit verband dat verzoekende partij nochtans verklaarde dat haar broer haar in België telefonisch over de verzegeling vertelde en eraan toevoegde dat zij niet naar Iran mocht terugkomen. Geconfronteerd met deze gewaagde uitspraken van haar broer en de vraag waarom zij niet alsnog naar meer informatie vroeg over haar zaak, gaf zij geen enkel antwoord, zo stelt verwerende partij. Verwerende partij besluit dat een dergelijke houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees op het lijden van ernstige schade .

De Raad ziet niet in hoe het betoog van verzoekende partij dat zij zelf niets durft te vragen omdat zij zeker weet dat zij zouden kunnen worden afgeluisterd, dat, indien er bezwarende dingen worden gezegd, haar broer hier zwaar onder zou kunnen lijden en dat alle informatie die zij heeft op initiatief van haar broer werd bezorgd, iets kan veranderen aan voormelde vaststellingen. Bovendien wijst de Raad erop dat ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden aangewend, eventueel via derden, mogelijks middels een advocaat, om de nodige informatie te verwerven teneinde de huidige situatie in het land van herkomst beter in te schatten.

2.2.10.1. Betreft de overige motieven van de bestreden beslissing, stelt verzoekende partij het volgende: *"het lijkt vreemd dat de Commissaris-generaal hier losse dingen opsomt, die eigenlijk zijn eigen stelling niet afbreken, maar ook zekere niet bevestigen. Voor verzoeker lijkt het echter dat de Commissaris-generaal hier toegeeft dat verzoeker naar de Iraanse kerk gaat, interesse toont in het christelijke geloof, maar dat dit dan weer geen afbreuk zou doen aan de eerder in de beslissing aangehaalde argumentatie dat er ernstig aan verzoeker zijn geloof kan worden getwijfeld. En hoe men het ook bekijkt, de Commissaris-generaal steunt zijn gehele argumentatie op het feit dat hij verzoeker zijn geloof in twijfel trekt. Dat hij dit dan nu zelf terug ondergraaft, of toch zeker niet ondersteund, toont de zwakte van zijn argumentatie aan."*

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij uit de vaststellingen dat verzoekende partij laattijdig een asielaanvraag heeft ingediend, initieel heeft gelogen over bepaalde aspecten van haar identiteit, niet kon antwoorden op eenvoudige vragen omtrent haar doopsel in Japan en uiterst weinig kennis blijkt te bezitten over het christendom, heeft besloten dat er aan haar beweerde bekering in Japan geen enkel geloof kan worden gehecht en dat er dan evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde

problemen ten gevolge van deze bekering. Dat er aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht, blijkt volgens verwerende partij eveneens uit het feit dat verzoekende partij geen enkel overtuigend begin van bewijs kon neerleggen met betrekking tot de problemen die zij in Iran zou hebben meegemaakt en uit de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte is van huidige stand van zaken in haar land van herkomst. Uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om ook maar één van deze motieven te weerleggen. Het staat derhalve vast dat aan haar bekering tot het christendom, en aan haar voorgehouden problemen, die het gevolg zouden zijn geweest van deze bekering, geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het feit dat verwerende partij hierna in haar beslissing “toegeeft” dat verzoekende partij in België verschillende christelijke groepen bezoekt, en dus interesse toont in het christelijke geloof, is volgens de Raad niet onverzoenbaar met de voormelde uiteenzetting. Verwerende partij zet immers uiteen dat, gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de bekering van verzoekende partij, deze bezoeken bijgevolg louter getuigen van een interesse in deze religie. Daarbij, zo motiveert verwerende partij, verklaarde verzoekende partij zelf dat zij eigenlijk nog niet weet welke richting zij (met haar geloof) uit wil en dat zij nog aan het onderzoeken is welke beslissing zij gaat nemen. Verwerende partij wijst er ten slotte op dat volgens de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat een loutere interesse in het christendom – waarbij dient te worden benadrukt dat, op basis van het voorgaande, kan worden vastgesteld dat het om een loutere interesse gaat – niet zonder meer aanleiding geeft tot negatieve belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten. Gelet op deze uiteenzetting, kan de Raad verzoekende partij niet bijtreden waar zij oppert dat verwerende partij haar eigen vaststelling dat aan haar verklaringen omtrent haar nieuwe religie geen geloof kan worden gehecht, zou ondergaven.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij zich niet onder de bescherming van de Iraanse autoriteiten kan plaatsen en dat er niet kan worden aangenomen dat de Iraanse samenleving, als voornamelijk een moslimsamenleving, “*op vandaag plots veel toleranter zou geworden zijn ten aanzien van de sociale groep van christenen*”, wijst de Raad erop dat dergelijke opmerkingen, gelet op de vaststelling dat aan haar asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*), niet relevant zijn.

2.2.12. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT